

Ja kui hingamispäev oli möödas, ostsid Maarja Magdaleena ja Jaakobuse ema Maarja ja Saloome lõhnarohte, et tulla Jeesust võidma. Ja nädala esimesel päeval väga vara, kui päike oli just tõusmas, tulid nad haua juurde. Ja nad ütlesid üksteisele: „Kes küll veeretab meil kivi hauakambri ukse eest ära?“ Ja üles vaadates nägid nad, et kivi oli ära veeretatud. Aga see oli väga suur. Ja hauakambrisse minnes nad nägid paremal pool istumas noorukit, rietatud pikka valgesse kuube. Ja neil hakkas hirm. Aga nooruk ütles neile: „Ärge kartke! Te otsite ristilöödud Jeesust, Naatsaretlast. Ta on üles äratatud, teda ei ole siin. Näe, siin on paik, kuhu ta pandi! Kuid minge ütelge tema jüngeritele ja Peetrusele: Ta läheb teie eele Galileasse. Seal te saate teda näha, nõnda nagu ta teile ütles.“ Ja nad tulid välja ja põgenesid hauakambri juurest, sest neid oli vallanud hirm ja hämmeldus ning nad ei öelnud kellelegi midagi, sest nad kartsid.

Aga kui Jeesus nädala esimesel päeval vara oli üles tõusnud, näitas ta end esmalt Maarja Magdaleenale, kellest ta oli seitse kurja vaimu välja ajanud, ja too läks ja kuulutas neile, kes olid tulnud koos temaga, kui nad leinasid ja nutsid. Ja nemad ei uskunud, kui said kuulda, et Jeesus elab ja et Maarja Magdaleena oli teda elusana näinud. Aga seejärel näitas Jeesus end teisel kujul kahele teekäijale nende seast, kes olid minemas maale. Ja need tulid tagasi ja kuulutasid teistele, aga nad ei uskunud neidki. Viimaks näitas Jeesus end neile üheteistkümnemale, kui nad lauas istusid, ning sõitles nende uskmatust ja kõva südant, et nad ei olnud uskunud neid, kes olid teda näinud pärast ta ülesäratamist. Ja Jeesus ütles neile: „Minge kõike maailma, kuulutage evangeeliumi kogu loodule!“

(Markuse 16,1–15)

Armsad sõbrad!

Kui tõuseb päike, kogu maailm muutub. Tunneme, et öö on lõplikult lahkunud ja päev tõepoolest alanud. Ent maailma muutumine päikesetõusuga ei lõpe. Senikaua kui on päike silmapiiril, katab maastikku veel vari, mida ainult siin-seal katkestavad esimesed kuldsed triibud. Aga päike tõuseb, ja heledad võõdid sulavad kokku ning ühine vari pudeneb üksikute asjade varjudeks. Ja päike tõuseb edasi, ja varjud lühenevad, maapealset valgust tuleb järjest juurde.

Kristuse ülestõusmine on muutnud maailma. Surm sai lõplikult võidetud, põrgu väravad avatud. Ent maailma muutumine sellega ei lõppenud. Alles samm-sammult tõusis Kristuse päike silmapiirilt kõrgemale. Tema jüngrid asusid teele maailma ja nendega tuli juurde heledaid laike ja vähenes varjusid. Aga kui palju jääb veel üle, et evangeelium oleks kuulutatud kogu loodule! Me veel ei suutnud tuua Kristust isegi kõigile inimestele, seda vähem loomadele, puudele, kaljudele, jõgedele, pilvedele... Me kaugeltki ei õppinud veel nende kõigiga käituma ja kõnelema nii, et nad võtaksid evangeeliumi vastu meie käest.

Samuti meie hing on maailm, mille kohale alles samm-sammult tõuseb Kristuse päike. Kui palju nurki meie hinges on veel varjus, kui vähe on seal kohti, mis oleksid juba tõepoolest valgustatud! Meie hing aga on maailm, kus sõltub meist, kus paistab päike ja kus hõljub vari. Iga mõte, kujutlus, kartus, armastus, igatsus, mida kohtame oma hinge laval, on meile ühtlasi üleskutseks kuulutada evangeeliumi: Kas ma tean ja usun sellelgi kohal enda sees, et Kristus on üles tõusnud, et lunastus on meile antud, et vastane on võidetud?

Samm-sammult Kristuse valgus uhub meie sisemist maailma. Ent iga uue valgustatud kohaga, iga kadunud varjuga meie ise kasvame Kristuse valguse lätteks. Samm-sammult täitume evangeeliumiga. Me ei pea enam osutama sellele, kus maailmas paistab Kristuse valgus, sest Kristuse valgus särab meist enestest — inimestele, loomadele, puudele, kaljudele, jõgedele, pilvedele... kogu loodule.

Jah, nii olgu.

Milan Horak, 12. aprillil 2020